

Bence Miklósné

Ez én vagyok 1943-ban. Az első munkahelyem az Elektromos Motorgyár volt a Csengery utcában, az irodán dolgoztam. Ezt úgy nyertem el, hogy hirdetésre jelentkeztem, behívtak egy képességvizsgáló intézetbe, s ott elnyertem az állást mint első helyezett. A háborúig voltam itt, akkor a zsidótörvény [lásd: zsidótörvények Magyarországon] miatt elbocsátottak. A mi házunk nem lett csillagos ház, és a Csáky utca 9. lett kijelölve. Júniusban beköltöztünk, júliusban 2-án jött egy szőnyegbombázás, és minden tönkrement. Örültünk, hogy a pincéből ki tudtunk jönni. Onnan mentünk a 40-be, mert az anyósoméék ott laktak, és együtt akartunk lenni. Volt a Széna téren egy szanatórium, föladtak hirdetést, hogy befogadnak menekülteket. Olvastuk ezt a hirdetést, és Miklóssal [Bence Miklós, a férj; a Centropa vele is készített interjút. -- A szerk.] úgy határoztunk, hogy költözzek oda. Én egy ilyen kis táskával beköltöztem mint Földes Erzsébet. És a második este bejött hozzám egy férfi, elkezdett velem beszélgetni, káderezett, hogy ki vagyok, mi vagyok. És én akkor másnap mondtam a Miklósnak, hogy én mindent itt hagyok, és elmegyek innen. Elmentem,

és soha többet nem mentem vissza., és inkább visszamentem a csillagos házba. És azon az éjszakán -- ezt már a felszabadulás után tudtuk meg, hogy ez a Bucsányi szanatórium, amelyik abból élt, hogy odacsalogatott a hirdetéssel zsidókat, akik vittek oda aranyat meg mindent --, amikor megtelt, odahívták a nyilasokat, és mindenkit kinyírtak.